

Arrest

nr. 234 798 van 02 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient, vergezeld van haar twee minderjarige kinderen, op 29 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster wordt op 16 juli 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Op 3 september 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.H., verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Diyala, maar was woonachtig in Bagdad waar u als administratief bediende op het ministerie van elektriciteit was tewerkgesteld. In 2016 scheidde u van uw echtgenoot, verkreeg u het hoederecht over de kinderen en verbrak u ieder contact met hem. Op 14 of 15/01/2018 kreeg u een dossier van een aannemer van generatoren waarin het bedrag op het verzekeringsattest opmerkelijk laag leek te zijn. U belde naar het departement handelszaken waar men u zei om het dossier gewoon door te geven gezien het een belangrijk persoon betrof. U legde het bijgevolg op het bureau van de assistent-directeur die over de dossiers besliste, maar met verlof was. Diezelfde dag kwam de aannemer naar uw bureau om te zeggen dat hij veel geld heeft en dat het lage bedrag op het verzekeringsattest geen probleem is. U zei dat het geen probleem was, maar stuurde een tijdelijk werkkraacht naar de bank om het verzekeringsattest te controleren. Het bleek vals te zijn. Enkele dagen later kwam de aannemer samen met een onbekende man naar uw huis en stelde dat hij miljoenen zou verliezen indien het dossier niet goedgekeurd zou worden. U gaf aan dat u slechts een gewone bediende was en niet over dergelijke zaken besliste. Toen uw baas terug was briefde u haar over het dossier en zij stelde dat u zich geen zorgen diende te maken, maar liet het dossier onbeslist op haar bureau liggen. Op 29/01/2018 werd u op het werk door een onbekende gebeld met de boodschap dat uw dochter te laat was. U panikeerde en ging naar de school waar ze niet meer was. De bewaker zei dat ze gewoon met de lijn bus was vertrokken hetgeen na een contact met die maatschappij het geval bleek te zijn. U stapte naar de politie die stelde dat zij voorlopig niet veel konden doen en ze wellicht met vriendinnen weg was. Diezelfde nacht werd het lichaam van uw dochter nabij het kanaal gevonden en op 3/02 begraaft u haar. Op 4/02 werd u bij de politie opgeroepen waar u het verhaal met de aannemer uit de doeken deed. Enkele dagen later ging uw neef naar een stand van zaken vragen en bleek dat de politie de aannemer onschuldig achtte en hem had vrijgelaten. Korte tijd nadien kwam de aannemer naar uw huis onder het voorwendsel dat hij zijn rouw kwam betuigen maar evenzeer aangaf dat hij door uw toedoen was opgepakt maar onschuldig was. U vreesde voor uw leven en belde uw broer D die in België verblijft. Hij gaf aan dat u best naar België vluchtte als u daar de mogelijkheden toe had. U vond een smokkelaar en vertrok samen met uw kinderen in maart naar België waar u in april aankwam en een verzoek tot internationale bescherming indiende. Om uw verzoek te ondersteunen legde u volgende documenten neer: identiteitskaarten, geboortebewijzen, een werkbadge, een diploma en een aanwervingsattest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege een aannemer van generatoren omwille van zijn angst dat zijn dossier niet zou worden goedgekeurd. Echter slaagde u er niet in de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Vooreerst werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken.

U verklaarde dat u op 3/02/2018 uit Irak bent gevlucht en bevestigde dat dit de laatste dag was dat u in huis was (CGVS p.3). Later verklaarde u echter dat uw dochter op 3/02/2018 werd begraven, u natuurlijk aanwezig was en nadien nog naar de politie bent geweest. Plots geeft u aan dat u op 4/03/2018 uit Irak bent vertrokken hetgeen manifest tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen hierover (CGVS p.14-15). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u op 3/02 bent vertrokken gaf u initieel aan dat dit zo was en zelfs na herhaling dat u op 3/02 bent vertrokken bevestigde u dit merkwaardig genoeg. Gesteld dat uw relaas in die tijdslijn toch niet kan kloppen, gaf u – na enig denken- aan dat u inderdaad in maart bent vertrokken gezien u pas in april in België aankwam. Dergelijke volatiele en tegenstrijdige verklaringen betreffende het moment waarop u Irak hebt verlaten komen weinig geloofwaardig over, te meer u ook op de DVZ enerzijds aangaf dat u op 3/02 bent vertrokken (en in april in België aankwam) (DVZ verklaringen³¹) om op een ander moment te verklaren dat u tot 8/03 in uw woning in Bagdad hebt verbleven (DVZ verklaringen 10).

Frappanter evenwel is dat u ook incoherente verklaringen aflegt aangaande het tijdstip waarop uw dochter zou vermoord zijn. Tijdens het onderhoud verklaarde u dat zij op 29/01 ontvoerd werd en u 's nachts te weten kwam dat zij dood was. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u doelde op de nacht van 29 op 30/01 hetgeen u ook bevestigde (CGVS p.5, 14). Op de DVZ gaf u echter aan dat ze op 1/02 is overleden door een schot in het hoofd (DVZ verklaringen 16). Gezien januari 31 dagen telt is dit toch een wezenlijk verschil en sowieso kan verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop uw dochter werd vermoord. Geconfronteerd met deze incoherente verklaringen antwoordde u in eerste instantie simpelweg dat ze op 29/01 werd vermist om na een nieuwe confrontatie te stellen dat u het niet meer weet en u bekend staat als een 'vergeter'. Dit is weinig ernstig in het licht dat het de moord op uw dochter betreft.

Ook betreffende de reactie van uw baas inzake het dossier van de aannemer – de enige oorzaak van uw problemen legde u incoherente verklaringen af. Tijdens het onderhoud gaf u aan dat uw bazin op verlof was toen het bewuste dossier en meer bepaald het verdachte verzekeringsattest van de aannemer van generatoren op uw bureau kwam. In afwezigheid van uw bazin legde u het dan ook gewoon op haar bureau. Toen uw bazin terugkwam zei ze u niets aan te trekken van de druk en bedreigingen en legde ze het dossier op haar bureau zonder een beslissing te nemen en gaf ze aan dat ze het zelf wel zou regelen (CGVS p.12-13, 17). In de door u op de DVZ ingevulde vragenlijst gaf u echter een andere versie van de 'feiten'. U stelde er dat de cliënten stelden dat u de dossiers zonder vertraging moest behandelen, u dit aan uw bazin zei maar deze antwoordde dat u dit niet moest opvolgen maar alles in de juiste volgorde diende te doen (DVZ verklaringen 3.5). Hiermee geconfronteerd ontkende u na enkele ontwijkende antwoorden iets gezegd te hebben over het in normale volgorde te doen hetgeen uit nalezing van uw verklaringen simpelweg niet klopt (CGVS p. 19-20).

Ook aangaande de personen die u bedreigden legde u weinig coherente verklaringen af. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel werd bedreigd door de aannemer in generatoren. Gevraagd of u nog met andere personen problemen hebt gekend, gaf u aan dat u ze vermeed maar het ook bij anderen voorkwam dat zij kwaad waren als er vertraging was. Dit gebeurde ook met een aannemer in auto's al werd u nooit door hem bedreigd (CGVS p.17). Op de DVZ stelde u echter expliciet dat de 2 – doelend op de aannemer in auto's en op de aannemer in generatoren - u duidelijk bedreigd hebben toen u antwoordde op de vraag met welke van de 2 u problemen had en vervolgde u dat zij u beiden begin 2019 bedreigd hebben (DVZ verklaringen 3.5). Het komt dan ook zeer verwonderlijk over dat u op de DVZ over deze aannemer van auto's sprak en aangaf dat hij u bedreigde terwijl dit klaarblijkelijk geenszins het geval was. Toen u wederom met deze incoherentie geconfronteerd werd, kwam u wederom niet verder dan dat u dit niet gezegd heeft en voegde u plots toe dat u merkte dat er anders getolkt was toen u het document kreeg (CGVS p.20). Het is weinig ernstig dat u over tolkproblemen begint en dit reeds wist toen u het document kreeg nadat u meerdere malen met incoherenties geconfronteerd werd. Men zou desgevallend verwachten dat u dit reeds vroeger tijdens het onderhoud naar voor zou hebben gebracht.

Voorts legde u zeer volatiele verklaringen af betreffende hoe u te weten kwam dat de aannemer van generatoren werd vrijgesteld door de politie. Zo gaf u aan de politie te hebben verteld over de bedreigingen van de aannemer van generatoren. Gevraagd of de politie hem dezelfde dag heeft opgepakt stelde u niet te weten wanneer hij werd opgepakt. Vervolgens gevraagd wanneer u te weten was gekomen dat hij was opgepakt stelde u dat hij een week later naar uw huis kwam. Gevraagd of u het dan van hem te weten kwam antwoordde u dat u het verwacht had gezien u zijn naam had doorgegeven. Op de vraag of u in die week contact heeft opgenomen met de politie of inspanningen heeft gedaan om informatie over het onderzoek te proberen in te winnen stelde dit niet gedaan te hebben omdat het geen nut heeft. Kort nadien verklaart u dan weer dat u uw neef 2 dagen na de klacht naar de politie heeft gestuurd om een stand van zaken te vragen. Daar had hij gehoord dat de aannemer van generatoren onschuldig was (CGVS p.14-16). Bijgevolg komt het weinig logisch over dat u initieel aangeeft van de aannemer zelf te hebben vernomen dat hij werd opgepakt terwijl u dit reeds voordien van uw neef had gehoord. Dergelijke volatiele en ontwijkende verklaringen betreffende kernaspecten van uw relaas komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Sowieso komt het vervolgingsrelaas dat u naar voor brengt weinig logisch over in het licht van het werk dat u effectief verrichtte en de zeer beperkte verantwoordelijkheid die u had. Uit uw verklaringen blijkt dat uw werk als administratief bediende eruit bestond de post te sorteren en te verdelen over de verschillende departementen. U gaf verder aan dat u ook op prioriteit moest sorteren, al blijkt evenzeer

dat de prioriteit bepaald werd door uw bazin of dat op de enveloppe dringend stond vermeld (CGVS p.8-9). Uit dit alles blijkt dat u weinig of geen verantwoordelijkheid had bij de effectieve afhandeling van dossiers en hierin geen beslissingsbevoegdheid had. In het specifieke geval van de aannemer in generatoren draaide alles rond een verzekeringsattest. U belde hieromtrent naar het departement handelszaken die aangaf het gewoon door te laten waarna u het op de bureau van uw bazin legde die op dat moment op verlof was. Het was immers zij die het verzekeringsattest diende te tekenen (CGVS p.10-11). Dat de aannemer bijgevolg een dermate druk op u zou leggen om het verzekeringsattest door te laten terwijl u geen handelingsbekwaamheid heeft lijkt dan ook weinig productief; zelfs indien wordt aangenomen dat u het attest liet controleren. Dat zij zover zouden gaan als een 11-jarig meisje te kidnappen en te vermoorden lijkt zelfs in de Iraakse context buitenproportioneel, te meer u niets kon doen zoals u de aannemer ook duidelijk maakte en hij in zijn bedreigingen nergens gewag maakte van enige controle van het verzekeringsattest. Dat bovendien nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw bazin, die als enige de beslissing kan nemen, onder druk werd gezet of werd bedreigd lijkt dan ook van elke logica gespeend indien zij daadwerkelijk zover zouden gaan als het doden van een 11-jarig meisje teneinde een dossier te laten goedkeuren.

Tenslotte dient nog te worden vastgesteld dat het opvallend is dat u geen enkel document kan neerleggen die de door u verklaarde vervolgingsfeiten kan ondersteunen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u klacht bij de politie heeft neergelegd, uw neef navraag deed naar de stand van zaken noch legt u enig document voor die de dood/moord op uw dochter kan staven. Uw enige uitleg is dat men 3 maanden moet wachten op documenten die het overlijden van uw dochter officialiseren en u van de politie geen enkel document kreeg inzake uw klacht (CGVS p.21). Dit zou echter zeer opmerkelijk zijn en bovendien kan inzake de dood van uw dochter nog worden opgemerkt dat het gehoor op het CGVS ruim 5 maanden na de dood van uw dochter plaatsvond.

Naast de door u verklaarde vervolgingsproblemen gaf u nog aan dat u in 2016 van uw man scheidde omdat hij u en het gezin mishandelde (CGVS p.5-6). Echter blijkt evenzeer dat u het hoederecht over de kinderen kreeg, u sindsdien niets meer van hem heeft gehoord en verder geen problemen meer met hem heeft gekend. Hij zou immers naar Mosul teruggekeerd zijn (CGVS p.6). Voorts blijkt dat u nog dichte familieleden in Bagdad heeft wonen, namelijk uw moeder, 2 broers en uw zus en dat u tot uw vertrek naar België werk had. U gaf ook aan dat u voor de bedreigingen van begin 2019 geen redenen of plannen had om Irak te verlaten (CGVS p.16). Op basis van deze gegevens kan dan ook niet worden aangenomen dat u zich in een dermate kwetsbare positie bevindt die een internationale beschermingsstatus rechtvaardigt.

Het loutere feit dat enkele familieleden zoals uw zus en uw broer in België werden erkend is evenmin een reden voor internationale bescherming gezien elk dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld en men een persoonlijke vrees voor vervolging dient aan te tonen hetgeen geenszins het geval is bij u.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018

rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoeft heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aan-
slagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw elektronische identiteitskaart (die toevallig kort voor de start van uw problemen werd uitgereikt), de identiteitskaarten en geboorteaktes van de 2 kinderen die met u meereisden staven jullie identiteit, hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. De geboorteakte van uw dochter toont geenszins aan dat zij werd vermoord gezien het een geboorteakte betreft. Uw diploma toont aan dat u gestudeerd hebt en de werkbewijzen indiceren dat u voor het ministerie van elektriciteit werkte hetgeen op zich evenmin in twijfel wordt getrokken.

Betreffende de bemerkingen op de notities omvat dit niet meer dan enkele met de hand verbeterde zaken inzake de datum van vertrek hetgeen de initiële verklaringen hieromtrent natuurlijk niet teniet doet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

- Wat betreft de vluchtelingenstatus verstrekt zij volgende toelichting:

“[...] De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster benadrukt dat zij, in geval van terugkeer naar Irak, vreest voor haar leven omdat verzoekster niet heeft samengewerkt met een malafide aannemer van generatoren om zijn dossier – ondanks het bestaan van een vals verzekeringsattest – te laten goedkeuren door het ministerie van elektriciteit (waardoor deze een groot financieel verlies heeft geleden). De dochter van verzoekster werd hierdoor reeds vermoord, verzoekster vrees dat haar (en haar kinderen) eenzelfde lot te wachten staat.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er "vooreerst" moet worden opgemerkt dat verzoekster "meerdere tegenstrijdigheden" zou hebben verteld in verband met de "kern" van haar asielrelaas (stuk 1, pagina 1 e.v.). In de bestreden beslissing wordt daarbij gewezen op een aantal chronologische onduidelijkheden, waardoor het asielrelaas van verzoekster de nodige logica zou ontberen. Verzoekster is het oneens met dit oordeel.

De verzoekende partij merkt op dat verzoekster de nodige antwoorden heeft gegeven over het moment waarop zij Irak is ontvlucht en het tijdstip waarop haar dochter werd vermoord en begraven. Haar medewerking, voor het onderzoek naar het verzoek tot internationale bescherming, staat overigens niet ter discussie. Evenmin staat de tewerkstelling van verzoekster op het ministerie van elektriciteit, dat zij woonachtig was in Bagdad en dat zij Irak is ontvlucht (allen kernelementen in het asielrelaas van verzoekster) ter discussie.

Verzoekster merkt op dat hierover inderdaad verwarring door haar is ontstaan over de precieze tijdstippen, maar dat zij deze verwarring heeft verduidelijkt tijdens haar persoonlijk onderhoud (zie pagina 19). Verzoekster rekent in getallen wanneer de maanden ter sprake komen (de derde maand is maart, de vierde maand is april). Verzoekster heeft verklaard dat zij in de "derde" maand vertrokken is, omdat zij dit in de "vierde" maand in België is toegekomen. Dit klopt. Verzoekster is op 24 april 2019 het Rijk binnengekomen en diende op 29 april 2019 haar verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming (zoals kan worden afgeleid uit de opgestelde bijlage 26 door de Dienst Vreemdelingenzaken).

De verzoekende partij maakt eenzelfde opmerking inzake de data van de verdwijnen van haar dochter, het moment waarop zij werd teruggevonden en haar begrafenis. Verzoekster was hierover verward, maar dit doet niets af van de waarachtigheid van de gebeurtenissen.

Verzoekster wil daarbij de juiste data benadrukken en wijst erop dat deze verwarring de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet dient aan te tasten. Zij heeft de juiste data vermeld tijdens haar persoonlijk onderhoud (zie onder meer op pagina 19 van het verslag van het persoonlijk onderhoud). Haar dochter werd vermist sinds 29 januari 2019. Zij werd teruggevonden op 1 februari 2019 met een schot in haar hoofd. Op 3 februari 2019 werd zij vervolgens begraven.

Verzoekster benadrukt dan ook dat de vermeende "tegenstrijdigheden" niet tot gevolg moeten hebben dat hieruit zou blijken dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig zou zijn, minstens dient rekening te worden gehouden met het geheel van haar verklaringen (zoals hieronder verder toegelicht).

4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vervolgt zijn analyse door te stellen dat er tevens tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen het verhoor afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster wijst echter op de gemaakte bemerkingen door haar tijdens zijn persoonlijk onderhoud op deze beweringen én, in het bijzonder, op de omstandigheden waarin zij zich bevond op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verzocht op 29 april 2019 om internationale bescherming. Vervolgens heeft zij op 22 mei 2019 een onderhoud gehad bij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan een verslag werd opgesteld. Tijdens dit onderhoud werd verzoekster niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoekster was volledig op zichzelf

aangewezen. Verzoekster spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de tolk bij het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan verzoekster vragen gesteld. Zij gaf vervolgens een antwoord, via de tolk, op de vragen die haar werden gesteld. Op alle vragen moest verzoekster zeer kort antwoorden. Het werd aan verzoekster duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoekster. Zij gaf haar medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoekster heeft gedaan wat haar gevraagd werd. Zij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de tolk werd meegedeeld aan de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken en wat deze medewerker vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoekster is aangebracht op de uitgetypte "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 mei 2019, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoeker met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien verzoekster geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoekster werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoekster om een handtekening te plaatsen. Van verzoekster wordt daarentegen verwacht dat zij (gewillig) haar medewerking verleend, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoekster overtuigd was dat haar bewoordingen (zoals overgebracht aan de tolk) correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Het blijkt dat een deel van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat gebaseerd is op het "verschil" tussen de bewoordingen die werden genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen aangezien – ten onrechte – de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit de kern vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas van verzoekster.

5. Verzoekster was administratief bediende op het ministerie van elektriciteit. Haar rol was beperkt, maar niet onbelangrijk. Zij speelde immers de nodige dossiers door, zoals dit ook het geval was van het dossier van de aannemer van generatoren. Verzoekster heeft het dossier op het bureau gelegd van de assistent-directeur (op het moment dat zij nog met verlof was) en het verzekeringsattest nagegaan. Verzoekster zorgde er ook voor dat het dossier werd doorgegeven eens dit volledig was. Zonder (geldig) verzekeringsattest was dit dus niet het geval (zie pagina 8 van het verslag persoonlijk onderhoud).

De beslissingsmacht van verzoekster was beperkt maar haar rol is niet verwaarloosbaar, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld.

Bovendien dient de rol van verzoekster in het besluitvormingsproces te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de aannemer van generatoren die het dossier heeft samengesteld en verzoekster persoonlijk heeft opgezocht bij haar thuis (samen met een nog andere, onbekende man). Hieruit blijkt dat deze aannemer de rol van verzoekster weldegelijk dermate inschatte dat zij een (belangrijke) invloed kon uitoefenen op het uiteindelijke besluit van de (assistent-)directeur.

Het belang van het dossier – dat verzoekster moest behandelen – was zeer groot voor de betrokken aannemer. Hij kon hiermee miljoenen winnen (of verliezen). Het mislopen van dit dossier en de moord op de dochter van verzoekster staan hierom voor de verzoekende partij in direct verband met elkaar (temeer omdat elke andere oorzaak voor de dood van de dochter van verzoekster ontbreekt).

Verzoekster kan zich daarbij niet beroepen op de bescherming van de nationale overheden van het land waar zij de nationaliteit van bezit. Verzoekster is via twee kanalen te weten gekomen dat de aannemer niets ten laste werd gelegd, zowel via hemzelf als via haar neef. Dit is geen tegenstrijdigheid, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. De aannemer heeft verzoekster immers zelf opgezocht, met de melding dat hem niets ten laste zal worden gelegd, en haar neef is twee dagen na de klacht bij de politie een stand van zaken gaan vragen.

Dat reeds zo snel na de klacht – amper twee dagen – werd beslist dat er geen gevolg aan zal worden gesteld is veelzeggend.

Dat de aannemer overigens de (assistent-)directeur – al dan niet – heeft benaderd, is voor verzoekster een onbekend gegeven. De aanneme dat dit niet het geval zou zijn, waaruit de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vervolgens opmaakt dat dit onlogisch zou zijn – blijkt niet. Het is immers weldegelijk mogelijk dat ook zij of andere personen onder druk zijn gezet. Mogelijks heeft dit de problemen van verzoekster nog

versterkt, doordat het falen van het dossier mogelijks in de schoenen in verzoekster is geschoven. Dit is echter een onbekend gegeven voor verzoekster (en dient dit ook te zijn voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Verzoekster merkt tot slot op dat zij de documenten heeft voorgebracht waarover zij beschikt of kan beschikken (gelet op haar persoonlijke situatie), zoals identiteitskaarten, geboortebewijzen, een werkbadge, een diploma en een aanwervingsattest.

Verzoekster benadrukt dan ook dat zij, in geval van terugkeer naar Irak, vreest voor haar leven omdat verzoekster niet heeft samengewerkt met een malafide aannemer van generatoren om zijn dossier – ondanks het bestaan van een vals verzekeringsattest – te laten goedkeuren door het ministerie van elektriciteit (waardoor deze een groot financieel verlies heeft geleden). De dochter van verzoekster werd hierdoor reeds vermoord, verzoekster vreest dat haar (en haar kinderen) eenzelfde lot te wachten staat.

6. Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoekster het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar specifieke omstandigheden die werden aangehaald door verzoekster.”

- Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verstrekt zij volgende toelichting:

“In ondergeschikte orde, wijst verzoekster erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoekster zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Zij wijst daarbij in het bijzonder naar de problemen die hij reeds had in Irak.

Verzoekster wijst naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Bagdad en Irak in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster. De individuele situatie van verzoekster maakt haar kwetsbaar. Haar dochter werd reeds het leven ontnomen. Verzoekster vreest eenzelfde lot te moeten ondergaan.

Verzoekster vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift. Ter terechtzitting maakt zij overeenkomstig artikel 39/76, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin zij niet-vertaalde kopieën voorlegt van de overlijdensakte van haar dochter en van een politieverlag. De originelen hiervan worden getoond.

2.2.2. Verweerder maakt op 14 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie van Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019;
- EASO “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019;
- EASO “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is

gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Verzoeksters vluchtrelaas en verklaringen kunnen als volgt worden samengevat: zij is afkomstig uit Bagdad en van Arabische origine. Zij was tewerkgesteld als administratief bediende op het ministerie van elektriciteit, alwaar zij verantwoordelijk was voor de bedeling van de post. Verzoekster verklaart vervolging te vrezen vanwege een aannemer van generatoren die angstig is dat zijn dossier niet zou worden goedgekeurd.

2.4.2. Verzoekster heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 14, map met "documenten"):

- kopie van haar diploma;
- kopie van haar aanwervingsbrief bij het ministerie van elektriciteit;
- originele werkbadge;
- originele identiteitskaart, evenals deze van haar twee meereizende minderjarige kinderen;
- kopieën van de geboorteakten van haar minderjarige kinderen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voormelde documenten vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Wat betreft de verschillende identiteitsstukken die werden overlegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze een indicatie vormen van de identiteit en herkomst van verzoekster en haar minderjarige kinderen. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoeksters identiteit en herkomst te betwisten. Ook wat betreft het diploma, de aanwervingsbrief en de werkbadge, staat de inhoud hiervan niet ter discussie. De Raad treedt de commissaris-generaal eveneens bij in het standpunt dat de geboorteakte van verzoeksters oudste dochter geen bewijs kan vormen van de moord op laatstgenoemde.

Verzoekster legt ter terechtzitting nog een aanvullende nota voor, vergezeld van twee gekopieerde stukken waarvan zij ook de originelen toont. Deze betreffen een overlijdensakte van haar oudste dochter, evenals een politieverlag over de moord. De stukken zijn in het Arabisch opgesteld, hetgeen een andere taal is dan deze van de rechtspleging. Zoals verweerder terecht opmerkt, zijn deze stukken niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling en kan men geen kennis nemen van de inhoud ervan noch deze verifiëren. Bijgevolg beslist de Raad, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze stukken niet mee in overweging te nemen. Het betoog dat de stukken niet werden vertaald wegens het gebrek aan financiële middelen en het niet tijdig verkrijgen van de hulp van het BJB, doet niets af van deze conclusie. Alleszins wijst verweerder tevens terecht op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten in het algemeen. In Irak wordt immers op grote schaal gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht (zie AD CGVS, stuk 15, map met landeninformatie, "COI Focus Irak: Corruptie en

documentenfraude"). Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster thans wel in het bezit zou zijn van een politieverslag, aangezien zij tijdens haar gehoor bij het CGVS heeft verklaard dat *"wij [d.i. Irakezen] hebben geen documenten op dat vlak, gewoon klacht indienen dat is alles. zij noteren aangifte maar doen niets verder. Ik bedoel zij geven geen documenten"* (zie AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 21).

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar vluchtmotieven.

De Raad beaamt vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat het vervolgingsrelaas weinig logisch is in het licht van het werk en de beperkte administratieve functie die verzoekster effectief vervulde. Verzoeksters functie bestond uit het sorteren en verdelen van de binnenkomende post op prioriteit zoals bepaald door haar bazin of door wat op de enveloppe stond vermeld. Tevens controleerde zij de volledigheid van dossiers, waarbij zij desgevallend bijkomende documenten opvroeg. Uit een beschrijving van haar werk, blijkt duidelijk dat verzoeksters functie beperkt was tot het verrichten van administratieve handelingen. De commissaris-generaal stelt terecht dat *"uit dit alles blijkt dat u weinig of geen verantwoordelijkheid bij de effectieve afhandeling van dossiers en hierin geen beslissingsbevoegdheid had."* In het licht hiervan wijst de commissaris-generaal op pertinente wijze op het volgende:

"Dat de aannemer bijgevolg een dermate druk op u zou leggen om het verzekeringsattest door te laten terwijl u geen handelingsbekwaamheid heeft lijkt dan ook weinig productief; zelfs indien wordt aangenomen dat u het attest liet controleren. Dat zij zover zouden gaan als een 11-jarig meisje te kidnappen en te vermoorden lijkt zelfs in de Iraakse context buitenproportioneel, te meer u niets kon doen zoals u de aannemer ook duidelijk maakte en hij in zijn bedreigingen nergens gewag maakte van enige controle van het verzekeringsattest. Dat bovendien nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw bazin, die als enige de beslissing kan nemen, onder druk werd gezet of werd bedreigd lijkt dan ook van elke logica gespeend indien zij daadwerkelijk zover zouden gaan als het doden van een 11-jarig meisje teneinde een dossier te laten goedkeuren."

Tevens wijst de commissaris-generaal terecht op de talrijke tegenstrijdigheden in verzoeksters relaas.

Zo wordt gewezen op de wisselende verklaringen omtrent het tijdstip van verstrek uit Irak (februari vs. maart), evenals het tijdstip van het overlijden van verzoeksters oudste dochter (de nacht tussen 30 en 31 januari vs. 1 februari). Wat dit laatste betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat kan worden verwacht dat een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in het geheugen van verzoekster zou zijn gegrift. Dat verzoekster bekend staat als een *"vergeter"*, is – in het licht van de voorliggende omstandigheid – een weinig aannemelijke uitleg.

Verder wijst de commissaris-generaal terecht op de hiaten en tegenstrijdigheden omtrent de omstandigheden die hebben geleid tot verzoeksters problemen. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

"Ook betreffende de reactie van uw baas inzake het dossier van de aannemer – de enige oorzaak van uw problemen legde u incoherente verklaringen af. Tijdens het onderhoud gaf u aan dat uw bazin op verlof was toen het bewuste dossier en meer bepaald het verdachte verzekeringsattest van de aannemer van generatoren op uw bureau kwam. In afwezigheid van uw bazin legde u het dan ook gewoon op haar bureau. Toen uw bazin terugkwam zei ze u niets aan te trekken van de druk en bedreigingen en legde ze het dossier op haar bureau zonder een beslissing te nemen en gaf ze aan dat ze het zelf wel zou regelen (CGVS p.12-13, 17). In de door u op de DVZ ingevulde vragenlijst gaf u echter een andere versie van de 'feiten'. U stelde er dat de cliënten stelden dat u de dossiers zonder vertraging moest behandelen, u dit aan uw bazin zei maar deze antwoordde dat u dit niet moest opvolgen maar alles in de juiste volgorde diende te doen (DVZ verklaringen 3.5). Hiermee geconfronteerd ontkende u na enkele ontwijkende antwoorden iets gezegd te hebben over het in

normale volgorde te doen hetgeen uit nalezing van uw verklaringen simpelweg niet klopt (CGVS p. 19-20)."

"Ook aangaande de personen die u bedreigden legde u weinig coherente verklaringen af. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel werd bedreigd door de aannemer in generatoren. Gevraagd of u nog met andere personen problemen hebt gekend, gaf u aan dat u ze vermeed maar het ook bij anderen voorkwam dat zij kwaad waren als er vertraging was. Dit gebeurde ook met een aannemer in auto's al werd u nooit door hem bedreigd (CGVS p.17). Op de DVZ stelde u echter expliciet dat de 2 – doelend op de aannemer in auto's en op de aannemer in generatoren - u duidelijk bedreigd hebben toen u antwoordde op de vraag met welke van de 2 u problemen had en vervolgde u dat zij u beiden begin 2019 bedreigd hebben (DVZ verklaringen 3.5). Het komt dan ook zeer verwonderlijk over dat u op de DVZ over deze aannemer van auto's sprak en aangaf dat hij u bedreigde terwijl dit klaarblijkelijk geenszins het geval was. Toen u wederom met deze incoherentie geconfronteerd werd, kwam u wederom niet verder dan dat u dit niet gezegd heeft en voegde u plots toe dat u merkte dat er anders getolkt was toen u het document kreeg (CGVS p.20). Het is weinig ernstig dat u over tolkproblemen begint en dit reeds wist toen u het document kreeg nadat u meerdere malen met incoherenties geconfronteerd werd. Men zou desgevallend verwachten dat u dit reeds vroeger tijdens het onderhoud naar voor zou hebben gebracht.

"Voorts legde u zeer volatiele verklaringen af betreffende hoe u te weten kwam dat de aannemer van generatoren werd vrijgesteld door de politie. Zo gaf u aan de politie te hebben verteld over de bedreigingen van de aannemer van generatoren. Gevraagd of de politie hem dezelfde dag heeft opgepakt stelde u niet te weten wanneer hij werd opgepakt. Vervolgens gevraagd wanneer u te weten was gekomen dat hij was opgepakt stelde u dat hij een week later naar uw huis kwam. Gevraagd of u het dan van hem te weten kwam antwoordde u dat u het verwacht had gezien u zijn naam had doorgegeven. Op de vraag of u in die week contact heeft opgenomen met de politie of inspanningen heeft gedaan om informatie over het onderzoek te proberen in te winnen stelde dit niet gedaan te hebben omdat het geen nut heeft. Kort nadien verklaart u dan weer dat u uw neef 2 dagen na de klacht naar de politie heeft gestuurd om een stand van zaken te vragen. Daar had hij gehoord dat de aannemer van generatoren onschuldig was (CGVS p.14-16). Bijgevolg komt het weinig logisch over dat u initieel aangeeft van de aannemer zelf te hebben vernomen dat hij werd opgepakt terwijl u dit reeds voordien van uw neef had gehoord. Dergelijke volatiele en ontwijkende verklaringen betreffende kernaspecten van uw relaas komen uw geloofwaardigheid niet ten goede."

Verzoekster verzet zich niet tegen de passage in de bestreden beslissing dat de erkenning van haar zus en broer als vluchteling, *"evenmin een reden voor internationale bescherming [is] gezien elk dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld en men een persoonlijke vrees voor vervolging dient aan te tonen"*.

Verzoekster slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om deze vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster uit kritiek op het gehoor dat door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) werd afgenomen. Zij betoogt dat voormelde ambtenaar alle controle in handen had en dat zij niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of advocaat. In deze wijst de Raad er evenwel op dat nergens in de nationale bepalingen is voorzien dat een gehoor bij de DVZ enkel kan doorgaan indien de verzoeker om internationale bescherming is bijgestaan door een advocaat. Het gegeven dat verzoekster niet werd bijgestaan door een advocaat impliceert niet dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet geldig kon doorgaan. Verder verklaart verzoekster niet waarom de afwezigheid van een advocaat zou hebben bijgedragen tot de verschillen in de verklaringen tussen het gehoor bij de DVZ en het CGVS. Zij stelt dat er geen controle is op de manier waarop het gesprek bij de DVZ is verlopen, doch concretiseert niet op welke wijze dit gesprek incorrect zou zijn verlopen. De Raad merkt in deze ook nog op dat de ambtenaren van de DVZ er geen belang bij hebben of verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt ingewilligd of niet.

Dat verzoekster geen uitvoerige beschrijving van de relevante elementen in verschaft en zich kon beperken tot de hoofdlijnen van haar asielrelaas, is geen verschoningsgrond voor de talrijke tegenstrijdigheden waarmee haar vluchtrelaas doorspekt is. Ook wanneer wordt gevraagd om slechts een korte beschrijving van de gevreesde problemen te schetsen, kan worden verwacht dat deze weergave correct gebeurt en in lijn ligt met hetgeen later wordt verklaard op het CGVS, quod non in casu.

Waar verzoekster verder aangeeft dat zij volledig afhankelijk was van de aanwezige tolk, wijst de Raad erop dat (i) verzoekster aangaf de tolk te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (ii) zij uitdrukkelijk aangaf dat de gegevens zoals opgenomen in de vragenlijst overeenstemmen met de

werkelijkheid en de vragenlijst, nadat deze aan haar werd voorgelezen in het Arabisch, ondertekende voor akkoord (iii) bij de aanvang van haar gehoor bij het CGVS nergens duidelijk heeft aangegeven dat er sprake was van dermate grote communicatieproblemen dat het verslag van het interview bij de DVZ geen accurate weergave is van wat zij heeft verklaard. Verzoekster heeft zich er – nadat ze reeds een vijftal keer werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS – slechts toe beperkt te stellen dat sommige woorden verkeerd waren en dat zij het gevoel had dat het anders werd geïnterpreteerd (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 20). In het verzoekschrift stelt zij dan weer dat zij *“overtuigd was dat haar bewoordingen (zoals overgebracht aan de tolk) correct werden genoteerd”*. Derhalve kunnen de beweringen van verzoekster omtrent het verloop van het gehoor bij de DVZ, die slechts werden geuit nadat zij werd geconfronteerd met de strijdigheid van haar verklaringen, bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoekster erkent bovendien het verslag van het interview op de DVZ te hebben ondertekend, doch betoogt dat de bewijswaarde van deze handtekening gering is. Verzoekster heeft evenwel niet zo maar dit document ondertekend, maar het verslag werd haar eerst in het Arabisch voorgelezen waarop zij heeft verklaard dat de *“hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn”* en dan het document heeft ondertekend, waardoor zij het zich eigen gemaakt heeft. Verzoekster wijst er hierbij op dat niet kan worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen, zonder evenwel effectief te betogen dat de vragenlijst haar niet werd voorgelezen. Verder geeft zij aan dat niet kan worden nagegaan onder welke omstandigheden haar werd gevraagd haar handtekening te plaatsen. In de mate dat zij hiermee zou doelen op ongeoorloofde praktijken, mag worden verwacht dat verzoekster dergelijke aantijgingen minstens concretiseert, quod non in casu. Het administratief dossier bevat geen begin van bewijs dat verzoekster misleid zou zijn geweest bij de ondertekening van haar verklaringen op de DVZ. Verzoekster slaagt er met haar veralgemeende kritiek omtrent de werkwijze van de DVZ en de tolken niet in om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, noch om deze in een ander daglicht te plaatsen..

Waar verzoekster aangeeft het oneens te zijn met het oordeel van de commissaris-generaal – met name dat meerdere tegenstrijdigheden met betrekking tot de kern van haar relaas de geloofwaardigheid ervan ondermijnen –, wijst de Raad erop dat het louter hebben van een andere mening niet volstaat.

Verzoekster volhardt dat zij de nodige antwoorden heeft gegeven omtrent het tijdstip van het vertrek uit Irak. Zij geeft aan dat zij op pagina 19 van het gehoorverslag van het CGVS de verwarring hieromtrent heeft verduidelijkt, maar de Raad kan enkel vaststellen dat hij geen dergelijke verduidelijking terugvindt. De Raad leest op voormelde pagina enkel dat verzoekster vooreerst aangeeft Irak te hebben verlaten in *“de 2^e maand”*, om vervolgens – nadat zij werd geconfronteerd met het gegeven dat haar verhaal dan niet klopt – te verklaren dat zij op 2 maart Irak heeft verlaten. Als verantwoording stelt verzoekster dat zij zich *“gewoon vergist van maand”*. In haar verzoekschrift tracht verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, doordat zij *“rekent in getallen wanneer de maanden ter sprake komen (de derde maand is maart, de vierde maand is april)”*. Zij benadrukt te hebben verklaard te zijn vertrokken in de derde maand, omdat zij in de vierde maand in België is aangekomen. Zij stelt: *“dit klopt”*. Het louter naar voor schuiven van één van de tegenstrijdige verklaringen als zijnde de juiste, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Ook het betoog dat verzoekster rekent in getallen, is geen aannemelijk verschoningsgrond. Losstaand van het gegeven dat het benoemen van maanden in getallen, als dusdanig niet bijster ongebruikelijk is, verklaart dit alleszins niet waarom verzoekster meermaals wisselt tussen de *“tweede maand”* en de *“derde maand”*. Zo verklaarde verzoekster immers ook in het begin van haar gehoor dat zij op 3 februari 2019 haar huis en Irak verliet (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 3). Ook wanneer zij de maanden benoemt met getallen, mag worden verwacht dat zij eenduidig is in haar verklaringen, quod non in casu. Volledigheidshalve kan er hierbij nog op worden gewezen dat verzoekster een geschoolde vrouw is, die een administratieve functie uitoefende, waarbij zij de post diende te bedelen. Er kan worden aangenomen dat zij aldus in haar dagdagelijks functioneren meermaals met de verwerking van data te maken kreeg. Van een profiel waarbij zij niet in staat zou zijn correcte data te hanteren, is derhalve geen sprake.

Wat betreft het tijdstip van het overlijden van haar oudste dochter, tracht verzoekster de ongerijmdheid hierover te verklaren door beide versies te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Zo stelt verzoekster thans dat haar oudste dochter werd vermist sinds 29 januari en dat zij vervolgens dood werd teruggevonden op 1 februari. De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat zij deze nuancering niet heeft verschaft bij het gehoor op het CGVS, waarbij zij – na confrontatie met de tegenstrijdige overlijdensdatum – enkel stelde *“ik weet niet meer, geloof mij ik vergeet veel, iedereen bij familie kent mij als vergeter”* (zie AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 19). De thans in het verzoekschrift verstrekte

nuancering is louter post factum en niet bij machte om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster betoogt verder dat haar beslissingsmacht op haar werk weliswaar beperkt was, doch dat haar rol niet verwaarloosbaar was. In deze herhaalt de Raad evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar rol beperkt was tot het verrichten van administratieve handelingen. Verzoekster stelt dat dient te worden gekeken naar het gezichtspunt van de aannemer, die haar rol duidelijk belangrijker inschatte. Er blijkt evenwel niet op grond waarvan de aannemer dergelijk vermoeden zou krijgen. Verzoekster heeft in haar gehoor aangegeven dat zij de aannemer vertelde dat zij een gewone bediende was, die niets kon doen (zie AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 12). Het is hierbij niet aannemelijk dat een aannemer van generatoren – van wie kan worden verwacht dat hij in het verleden reeds dossiers heeft ingediend – zonder meer zou aannemen dat een administratief bediende, die de brieven ontvangt en doorgeeft aan de directie, een dermate grote invloed in dossiers kan uitoefenen, dat hij zou overgaan tot de ontvoering en moord op haar kind. De Raad merkt verder ook nog op dat verzoekster thans in haar verzoekschrift stelt: *“verzoekster zorgde er ook voor dat het dossier werd doorgegeven eens dit volledig was. Zonder (geldig) verzekeringsattest was dit dus niet het geval.”* Nergens in haar gehoren heeft verzoekster aangegeven dat zij, in het dossier van de aannemer van de generatoren, van oordeel was dat dit dossier wegens onvolledigheid niet kon worden overgemaakt aan de assistente van de directeur. Deze nieuwe verklaring in het verzoekschrift – waarmee zij haar impact op de besluitvorming in het dossier wil vergroten – kan dan ook niet worden aangenomen. Wat betreft de assistente van de directeur, stelt verzoekster dat zij niet weet of eerstgenoemde werd benaderd door de aannemer. De Raad merkt hierbij vooreerst op dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster de assistente op de hoogte heeft gebracht van de bedreigingen. De assistente heeft hierbij geen enkele indicatie gegeven dat zij ook werd bedreigd, doch louter gesteld *“trek het je niet aan [...] het zijn maar woorden”* (zie ibid. p. 13) Tevens blijkt uit het gehoorverslag dat de assistente van de directeur het dossier opzij heeft gelegd en er nog geen beslissing in heeft genomen. Dergelijk gedrag valt moeilijk te rijmen met dat van iemand die zou worden bedreigd. Het is verder ook niet aannemelijk dat verzoekster, nadat de bedreigingen aan haar adres zeer reëel werden, geen verdere stappen zou hebben ondernomen om te achterhalen of de persoon die daadwerkelijk een beslissingsbevoegdheid had in het dossier, m.n. de assistente van de directeur, werd bedreigd.

Aangezien reeds geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheid dat de aannemer van generatoren verzoeksters dochter zou hebben ontvoerd en vermoord, omwille van verzoeksters werkzaamheden als administratief bediende, dient niet te worden ingegaan op het betoog in het verzoekschrift aangaande het gebrek aan bescherming van de nationale overheden. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het enkele gegeven dat de aannemer binnen een kort tijdsbestek werd vrijgelaten en niets ten laste werd gelegd, nog niet ipso facto betekent dat verzoekster geen beroep kan doen op de politie.

Het oordeel van verzoekster dat elke andere oorzaak voor de dood van haar dochter ontbreekt, volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig/tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.4.4. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekster slaagt er niet in de problemen die zij zou hebben met de aannemer van generatoren, omwille van een voor hem financieel belangrijk dossier, enigszins aannemelijk te maken. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster laat verder volgende pertinente motieven ongemoeid: *“Naast de door u verklaarde vervolgingsproblemen gaf u nog aan dat u in 2016 van uw man scheidde omdat hij u en het gezin mishandelde (CGVS p.5-6). Echter blijkt evenzeer dat u het hoederecht over de kinderen kreeg, u*

sindsdien niets meer van hem heeft gehoord en verder geen problemen meer met hem heeft gekend. Hij zou immers naar Mosul teruggekeerd zijn (CGVS p.6). Voorts blijkt dat u nog dichte familieleden in Bagdad heeft wonen, namelijk uw moeder, 2 broers en uw zus en dat u tot uw vertrek naar België werk had. U gaf ook aan dat u voor de bedreigingen van begin 2019 geen redenen of plannen had om Irak te verlaten (CGVS p.16). Op basis van deze gegevens kan dan ook niet worden aangenomen dat u zich in een dermate kwetsbare positie bevindt die een internationale beschermingsstatus rechtvaardigt.”

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast werd terecht besloten dat verzoekster, als alleenstaande vrouw, zich niet bevindt in een zodanig kwetsbare positie die een internationale beschermingsstatus rechtvaardigt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

2.5.2. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 14 februari 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met volgende stukken:

- het rapport van UNHCR: “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019;
- EASO “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019;
- EASO “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoekster over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad worden beoordeeld, wat verzoekster niet betwist.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in haren hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoekster brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar zij verwijst naar de problemen die zij reeds heeft gehad, herinnert de Raad er aan dat "*persoonlijke omstandigheden*" niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst nog naar haar "*individuele situatie*" die haar "*kwetsbaar*" maakt, doch concretiseert deze situatie niet. In de mate dat verzoekster zou wijzen op het gegeven dat zij een alleenstaande moeder van twee kinderen is, wijst de Raad op het gestelde door de commissaris-generaal:

"Naast de door u verklaarde vervolgingsproblemen gaf u nog aan dat u in 2016 van uw man scheidde omdat hij u en het gezin mishandelde (CGVS p.5-6). Echter blijkt evenzeer dat u het hoederecht over de kinderen kreeg, u sindsdien niets meer van hem heeft gehoord en verder geen problemen meer met hem heeft gekend. Hij zou immers naar Mosul teruggekeerd zijn (CGVS p.6). Voorts blijkt dat u nog dichte familieleden in Bagdad heeft wonen, namelijk uw moeder, 2 broers en uw zus en dat u tot uw vertrek naar België werk had. U gaf ook aan dat u voor de bedreigingen van begin 2019 geen redenen of plannen had om Irak te verlaten (CGVS p.16). Op basis van deze gegevens kan dan ook niet worden aangenomen dat u zich in een dermate kwetsbare positie bevindt die een internationale beschermingsstatus rechtvaardigt." Verzoekster gaat hier niet op in.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.5.3. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten,

kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. MAES